

Pojkminnen från Rya på 50-talet

Hur fixade man fickpengar på 50-talet? Jo, man kunde gå caddie! T ex på Rya.

Vår, sommar och höst. Och man hade sina favoriter: kolhandlare (trodde vi att han var) Malmqvist, skeppsredare Allan Börjesson, skeppsredaren Otto Hillerström (som sällan ville ha caddie, vilket vi kunde förstå: han slog spikrakt 110 meter och missade sällan fairway), tandläkare Castler, Ture Bruce och många andra; bl a ägarna till Boston Blacking, med passande hund och snygg dotter!

Allan Börjesson behövde caddie för caddiens viktigaste uppgift: att alltid veta vart bollen tog vägen! Så t ex efter en något slicad drive från dåvarande 7:an, låg man i tuff ruff till höger efter popplarna. När bollen var funnen beordrade AB: ”ge mig strygejärnet” = sandwedge. Frun Annie tillhörde svensk elit och undertecknad hade nöjet att 1990 hälsa denna dam välkommen på Skyrups bana, där jag då var intendent, att njuta förmånen av SGF-kortet! Visst är golf fantastisk.

Dåtida golf var utan tvekan överklassnöje. 1960 tror jag att det fanns 12000 golfare i Sverige.

Redare, läkare, tandläkare, guldsmeder och en och annan svensson. Nej, de var inte en och annan på Rya, de var en hel svärm: Stig, Olle, Lennart, Sune och Rune – alla i samma familj på Råå söder om ån. Flera av dem visste hur man slicar en spoon från 16:e tee i motvind! (Dessutom lärde de mig att fånga kanin med bara händerna.)

Det gick många historier bland oss caddies; tandläkare Bogrens toppade boll på dåvarande nian, följde den klippta gången, missade gräs bunkern till höger och fann hålet.

Anders Amilon, hcp 8, drog på femman (som då gick från stranden vid Bengtssons stuga, th om tegelugnen och över vägen upp i backen) ner i branten av Litorinavallen, då helt bevuxen av almar. 12 slag i innebar hcp slut – liksom stubinen: ”jag bryter”. AA gick sedan resten av banan på par och kunde således kommit in prick på hcp! Skräna?

Bertil Ahlström var då både pro och caddiemaster. Vi kom väldigt bra överens och undertecknad tjänade mången slant genom att plocka bollar åt dem han undervisade. Samtidigt lärde jag mig golf genom att lyssna och härma. Två spänn per lektion var inte så tokigt. Driving-range fanns inte, utan man stod oftast i ruffen på 17:e (nuvarande 18:e green). När hälften av bollarna var slagna, stack man iväg och hämtade. Den enda som ”lyckats” träffa mig med en boll, är Hjördis Stenport. När jag var på väg ut fick Hjördis en klackträff och jag en åtföljande träff i låret! Gråt på pågen, stort blåmärke och en extra dusör om två kronor!

Vi var ett antal caddies som slogs om konfekten: Ulf Palmgren, vars föräldrar hade sommarstuga på hinsidan mossen på ettan, Bengt Jansson med föräldrastuga i backen vid dåvarande 7:e tee och Hasse och Lennart Borg från samma gata som jag och några till. Så småningom fick vi bli medlemmar och i konkurrens med Jan Stewenius boende i Kaffegöken, Björn och Ulf Englund med föräldrastuga vid ettans green, där dottern Marianne var den enda som tyglade ”vilddjuret” Bonzo, en boxer, Lars Ekolin, Tom Berglund, Bo Sperling m fl, pressade sig många av oss ner till hcp fem. Margareta Englund hade hand om juniorerna och ordnade den första tävling jag deltog i. Det blev vinst! Priset: ett askfat i nysilver från juvelerare Karl Hoff, graverat ”Rya 1957”. Det är fortfarande det pris jag skattar högst!

Klubborna var ett kapitel för sig. Driver av okänd typ, egenhändigt med rasp loftad ”spoon”, trea och femma i järn, med emaljerade skaft, vilka jag fått av Lilly Peyron, en sjuva omskaftad till trea och en putter med emaljskaft. Antagligen fanns en wedge eller nia också. 1960 köpte jag ett sprucket set Day Rees av pron.

Bollarna – alltid hittebollar!- Warwick, Blue Flash, Penfold Ace och förstås Dunlop 65. I cellofanpapper kostade den senare 2:25 (eller 2:75?). Vi caddies sålde upphittade för en krona! Vi visste var bollar fanns att hämta: i skogen på Littorinavallen mellan dåvarande hål 6 och 7, längs stigen på trean och i dammarna. I dammarna drog vi en kasse av hönsnät från sida till sida eller vadade i fyrens damm. När spelare kom fick vi dyka vid behov.

Sista två somrarna i skolan fick jag världens bästa sommarjobb: banarbetare hos greenkeepern Bertil Svensson. Bertil var en glad gamäng och en överdängare med älgstudsaren. När jag lärt mig att vända klipparen över hand på puttinggreen, fick jag lasta klipparen i skopan till grällen och ge mig ut på övriga greener. Med den röda BM-traktorn klippte vi fairway med släpklippare, vilket

krävde lite handlag när det var blött. Bertil var godmodig och hade nära till skratt, som när min lillebror kom rusande och berättade att han tappat ner traktorn i Rydebäcken. ”Pågablära, då får vi väl dra upp den”, var hans skrattande kommentar. Sedermera hälsade Bertil mig med ”general”, när jag som nybliven fänrik besökte Rya.

Det lilla klubbhuset byggdes till och i den vevan värvades från Kevinge caddiemaster Liedholm. Med honom kom Tony, med en hästspark i drivern. Den gick ”inte alltid” rakt, men uppenbarligen behärskade Tony den så småningom och ägnade sin tid åt att lära ut golfens hemligheter. Efter något år i Vittsjö anställdes Tony av Söderåsen och jobbade där ända till pension. En sann äktenskaplig prestation av både klubben och Tony!

På Rya spelade även pensionerade ryttmästaren Ulf Ohlsson. Varje dag började han med en rond och när den var slut undrade caddiemaster artigt hur spelet hade gått. Med skorrrende r kom svaret: ”jo tack, två timmar och en kvart”!

Lennart Andersson började med golf rätt sent, men med idog träning tog han sig på ett par år ner till hcp fyra. Om honom berättades att han på trean med pannan mötte en boll från ettan. Omkull som en klubbad oxe, men reste sig med en äggstor bula i pannan. Hatten passade inte längre, utan fick hänga på bagen när han spelade vidare. Sant?

Normaltaxa för caddie 18 hål var 3:75, om jag minns rätt. Gissa om den dåvarande pågen av dubbla anledningar var stolt som en tupp, när caddiemaster Liedholm utsett honom till caddie åt prins Bertil som betalade en hel femma!

Det var tider det!

Nu mera får man hålla till i H75-serien.

Ulf Råvik

Hål 16